

Arrest

**nr. 79 340 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN UYTSEL en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 april 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 19 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1370 (omgezet naar de westerse kalender 1991) in het dorp Shamali gelegen in het district Qarabagh van de provincie Kabul. U bent Pashtoun van etnische achtergrond en soenniet. U ging tot uw 13 jaar naar school in Qarabagh en nadien bleef u thuis. Onder de regering van Najibullah in Afganistan werkte uw vader bij de geheime politie, dit tot aan zijn pensioen. Toen Karzai aan de macht kwam werd uw vader gevraagd om opnieuw bij de geheime politie te werken. Uw vader ging in op het aanbod en ging aan de slag als commandant voor de geheime politie in Kabul. Uw vader werd twee jaar geleden tot twee maal toe door de taliban tegengehouden met de vraag om hen te helpen en hen van informatie te voorzien over de Amerikanen. Uw vader weigerde in te gaan op deze vraag waarop de taliban in saratan vorig jaar (juni-juli 2010) jullie huis in Shamali aanvielen met handgranaten. Jullie konden ontsnappen uit het huis, maar uw vader bleef zwaar verbrand achter in het huis. U vluchtte samen met uw moeder en zussen in het geheim naar uw zus in Jalalabad met de hulp van uw vaders lijfwachten. Uw vader werd intussen verzorgd in het ziekenhuis in Kabul. Na zijn herstel vervoegde hij jullie in Jalalabad en uw zus verzorgde hem verder. Uiteindelijk verliet u Jalalabad omdat de taliban een brief stuurde naar jullie adres daar. De taliban wilde u een zelfmoordaanslag laten plegen. Uw moeder verscheurde de brief en besloot dat u het land moest verlaten. Vorig jaar in de winter verliet u Afghanistan. Na een reis van 40 of 50 dagen via Iran en Turkije kwam u in België aan op 7 april 2011 waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een duplicaat van uw taskara voor alsook een bevestiging van de aanvraag van dat duplicaat, uw vaders taskara, een bevestigingsbrief over uw vaders werkzaamheden, een bevestigingsbrief van de dorpingen betreffende de verwondingen van uw vader, drie verzendingsbewijzen, een stemkaart, een familiefoto, 4 foto's van uw vaders verwondingen, een foto van uw vader in uniform ten tijde van Najibullah, een foto van uw vader in uniform tijdens het Karzai-regime, een foto van de lijfwacht van uw vader en 9 foto's van uw vernielde huis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Uw vrees vervolgd te worden door de taliban omwille van uw vaders job als agent van de geheime politie is op een aantal punten weinig aannemelijk en consistent gebleken. Er kan immers getwijfeld worden aan uw verklaringen betreffende het werk van uw vader en de verdere problemen hiermee verbonden.

U verklaarde dat uw vader onder de regering van Najibullah werkte als generaal tot hij op pensioen ging (CGVS, p. 11). Het is wel erg vreemd dat het door u voorgelegde attest over het werk van uw vader vermeldt dat hij zijn loopbaan begon als sergeant bij het "National Security Department" en dat zijn laatste rang 1ste luitenant was. Dat u niet zou weten dat de hoogste militaire rang van uw vader 1ste luitenant was en niet generaal is wel erg vreemd. Er kan toch verwacht worden dat u als enige zoon zou weten welke hoogste rang uw vader ooit heeft gehad. Op datzelfde document is eveneens af te lezen dat de betreffende persoon inderdaad op pensioen ging alleen niet in de door u beweerde periode, maar wel veel recenter met name in het jaar 1386 (2007). Uit uw verklaringen blijkt immers dat president Karzai bij aanvang van zijn regeerperiode uw toen al gepensioneerd vader vroeg om opnieuw in dienst te treden als commandant bij de geheime politie. U voegde er zelfs nog toe dat president Karzai al bijna 9 of 10 jaar aan de macht is, waaruit kan worden afgeleid dat uw vader al 9 of 10 jaar onder de regering van president Karzai werkt (CGVS, p. 11, 12). Het is dan ook vreemd dat het voorgelegde document een andere datum van pensionering vermeldt. Hieruit blijkt dat u niet eens weet wanneer uw vader op pensioen ging. Opmerkelijk is dat u blijkbaar niet op de hoogte bent van de leeftijd van uw eigen vader. Volgens het door u voorgelegde document is uw vader geboren in het jaar 1336 (1957). U beweerde dat uw vader 53 jaar oud was toen president Karzai aan de macht kwam, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt in 1381 (2002) (CGVS, p. 12). Een kopie van de informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Volgens de geboortedatum van uw vader, namelijk 1336 (1957), zou hij 53 jaar oud geweest zijn in het jaar 1389 (2010) en niet in 1381. Als enige zoon zou u op zijn minst toch mogen weten wanneer uw vader geboren werd en wanneer uw vader op pensioen ging. Er bestaan dus algerede twijfels dat de persoon waarover sprake in het voorgelegde document werkelijk uw vader zou zijn.

Voorts is het merkwaardig dat u niet in staat leek te zijn uw vaders uniform te beschrijven toen hij onder het Karzai-regime werkte. U verklaarde immers dat het uniform vlekken had in het geel, groen en een beetje wit (CGVS, p. 12). Het is echter vreemd dat de persoon op de door u voorgelegde foto een uniform draagt in slechts één kleur, namelijk grijs. Nochtans zou dit volgens uw verklaringen uw vader zijn (CGVS p. 9). Als uw vader de afgelopen jaren een uniform droeg, moet u toch op zijn minst opgevallen zijn welke kleur dat uniform had. Verder blijkt dat u behalve deze foto's en het document van zijn pensionering geen andere bewijzen kan voorleggen dat uw vader opnieuw in dienst was van de "intelligence" dienst, zoals u beweerde. Voor zover het geloofwaardig is dat alle andere

documenten verbrand zouden zijn zoals u beweerde, kan de vraag worden gesteld waarom uw vader er niet in zou geslaagd zijn via zijn dienst documenten te verkrijgen die bewijzen dat hij daar tot voor kort nog actief was (CGVS p. 8). U beweerde dat uw zus en oom het document waarin uw vaders werkzaamheden bevestigd worden zijn gaan halen in het districtshuis (CGVS p. 9). Het attest dat u voorlegde om zijn functie te bewijzen, en dat hierboven al besproken werd, spreekt immers enkel over de aanstelling bij de NDS in 1360 (1981) en niet recent. Zoals hierboven al besproken is de persoon in kwestie gepensioneerd in 1386 (2007), wat niet overeenkomt met de verklaringen die u aflegde over uw vaders loopbaan.

Uw vader zou volgens uw verklaringen van bij het begin van Karzai's regering voor de geheime politie werken. De toenadering van de taliban tot uw vader is volgens u hieraan te wijten (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat uw vader pas twee jaar geleden de eerste problemen kreeg met de taliban omwille van zijn werk. Dat ze nooit eerder bij u en uw familie terecht kwamen is weinig geloofwaardig gezien uw vader volgens u toch al jaren ten dienste stond van de overheid. Als u concreet gevraagd werd waarom ze nooit eerder bij uw vader terecht kwamen beweerde u dat ze uw vader vroeger niet kenden (CGVS, p. 17). Het is wel erg merkwaardig dat uw vader, een persoon met aanzien ten tijde van de regering van Najibullah als 1ste luitenant en als commandant bij de geheime politie ten tijde van Karzai, niet gekend zou zijn in de regio waar hij heel zijn leven gewoond heeft. Volgens u werd uw vader verklikt door iemand bij de taliban. Wie er baat bij zou hebben uw vader te verklikken bij de taliban, wist u nergens te verduidelijken (CGVS, p. 17). Nadat de taliban ingelicht werden over uw vaders werkzaamheden werd hij tot twee maal toe door hen aangesproken om informatie te geven over de Amerikanen. Uw vader weigerde iedere keer in te gaan op hun voorstel waardoor de taliban besloten jullie huis aan te vallen met handgranaten in de maand saratan van 1389 (juni-juli 2010) (CGVS, p. 17-18). U kon samen met uw moeder en zussen ontsnappen naar Jalalabad, maar uw vader was er erg aan toe waardoor hij daar later arriveerde (CGVS, p. 18). Aanvankelijk verklaarde u dat jullie met de auto van uw buurman konden ontsnappen (CGVS, p. 16) om nadien te verklaren dat jullie met de auto van uw vader die in de tuin stond konden vluchten richting Jalalabad (CGVS, p. 18). Deze wijziging in uw verklaringen doet twijfels rijzen rond de geloofwaardigheid ervan. Uiteindelijk was u ook in Jalalabad niet veilig. Uw vader zou een brief ontvangen hebben van de taliban waarin stond dat hij u aan hen moest uitleveren om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 19). Als u uiteindelijk gevraagd werd wat ze met u van plan waren verwees u naar een opleiding die u zou moeten volgen. U verklaarde dat ze u zelfs gingen brainwashen om u uiteindelijk een aanslag te laten plegen (CGVS, p. 19). U kon nergens concreet maken waar u dergelijke opleiding moest volgen of welke aanslag u moest plegen. U bracht verder geen andere concrete elementen naar voren die eventueel aannemelijk maken dat de taliban u daadwerkelijk viseerde om een aanslag te plegen. Bovendien is het in de algemene context in Afghanistan, waarin de taliban over voldoende gemotiveerde vrijwilligers beschikken die bereid zijn deel te nemen aan hun strijd, weinig geloofwaardig dat zij zoveel moeite zouden doen om u te rekruteren en brainwashen, wanneer zij weten dat uw vader in dienst is van de Afghaanse regering en de kans bestaat dat u door uw vader beïnvloed bent en dus de taliban niet genegen bent.

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Het duplicaat van uw taskara heeft immers betrekking op uw identiteit, die het CGVS niet in twijfel trekt. Het document dat aantoonde dat u een duplicaat aanvraag is louter een bewijs van uw aanvraag. De stemkaart toont enkel aan dat u gestemd hebt tijdens de verkiezingen in Kabul. Deze documenten brengen dan ook niets bij aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De overige documenten kunnen uw asielrelaas enkel ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De foto's waarop uw vader te zien zou zijn en de taskara, vormen geen enkel bewijs voor de hoedanigheid van deze persoon en bevestigen uiteraard niet dat dit uw vader betreft. U legt verder geen enkel ander document voor dat kan aantonen dat dit werkelijk uw vader is. De brief van de dorpelingen betreffende de aanslag op uw huis en uw vaders verwondingen is een privé-document dat een gesolliciteerd karakter vertoont en aldus geen objectief bewijs van uw asielrelaas. Het document dat uw vaders werkzaamheden dient te bevestigen werd hierboven al besproken. Bovendien betreft het louter een fotokopie waarvan de bewijswaarde sowieso gering genoemd worden. Zoals bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Deze documenten volstaat dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Qarabagh, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyān, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt dat de activiteit van AGE's in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Qarabagh wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Qarabagh in de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Qarabagh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Qarabagh van de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan *“van artikel 1, A §2 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”*.

2.3. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader een ‘hoge’ functie had binnen de veiligheidsdiensten van de politie onder oud-president Najibullah en dat verzoekers verklaringen strijdig zijn met de neergelegde documenten en foto’s inzake de leeftijd van zijn vader, zijn graad binnen de veiligheidsdienst, de datum van zijn pensionering en de kleur van zijn uniform.

2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt niet te twifelen aan verzoekers identiteit. Evenmin worden de identiteitsdocumenten betwijfeld van de persoon die verzoeker als vader aanduidt, enkel wordt geen familieband aangetoond te meer daar de *“brief van de dorpelingen betreffende de aanslag op uw huis en uw vaders verwondingen”* een *“gesolliciteerd karakter”* heeft en *“een privé-document”* betreft.

Er kan echter niet worden ontkend dat verzoeker naast identiteitsdocumenten ook tientallen familiefoto’s over de jaren heen neerlegt (toen de kinderen nog klein waren, als tieners en jong volwassenen, tijdens een huwelijksfeest) en waarop zowel verzoeker als de persoon die hij aanduidt als vader duidelijk worden afgebeeld. Ook kan blijken dat de persoon op de taskara dezelfde is van de “vader” op de familiefoto’s en de persoon is met de zware brandwonden.

2.3.2. Waar verzoeker meent dat het *“CGVS de bal compleet misgeslagen heeft bij de beoordeling van de documenten 2.g en 2.h.”* kan met verweerder worden vastgesteld dit geen motief is van de bestreden beslissing. Echter dit punt is wel relevant binnen de beoordeling van de familieband nu de handtekening op verzoekers taskara volledig overeenstemt met de handtekening op de taskara van zijn vader en dus een bijkomend element uitmaakt om de familieband tussen verzoeker en zijn vader vast te stellen. Er zijn dan ook voldoende objectieve gegevens aangebracht die aantonen dat verzoeker de zoon is van een oud-medewerker van de veiligheidsdiensten onder Najibullah. Het feit dat verzoeker niet precies weet hoe oud zijn vader is en hij dit niet kan aflezen van de documenten omdat hij analfabeet is, weegt niet op tegen de vele andere stukken die ook door de CGVS niet betwijfeld worden.

2.3.3. Verzoeker legt een aantal stukken neer over de tewerkstelling van zijn vader onder het Najibullah regime. Ook al is verzoeker niet geïnformeerd over deze periode uit het leven van zijn vader, kan gezien de neergelegde stukken aangenomen worden dat zijn vader, zoals zovelen destijds, binnen de veiligheidsdiensten heeft gewerkt. Aan verzoekers bewering dat zijn vader de graad van generaal had terwijl hij volgens het neergelegde attest als 1ste luitenant met pensioen ging, kan geen geloof worden gehecht, te meer nu verzoeker niet toelicht hoe een generaal in de jaren na de val van het communistische regime ongehinderd in Afghanistan kon blijven. Noch wordt toegelicht waarom verzoekers vader in 2007 slechts de graad van 1ste luitenant zou hebben. Verzoekers verklaringen zijn op dit punt niet coherent, strijdig met de documenten en vallen niet te rijmen met zijn onwetendheid over de precieze taken van zijn vader.

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift nieuwe documenten bij die zijn beweringen over zijn vaders latere professionele leven zouden moeten ondersteunen. Verzoeker beweert dat de verwarring omtrent de militaire graad van zijn vader te wijten is aan het feit dat het overgemaakte document afkomstig is van het kantoor waar zijn vader het laatst tewerkgesteld was. Hij verwijst hierbij naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3, 4 en 5 waaruit zou moeten blijken dat zijn vader wel degelijk generaal was.

Daargelaten dat niet wordt aangetoond waarom de nieuw bijgebrachte stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, zijn ze niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling en betreffen het slechts faxkopieën en fotokopies waaraan de bewijswaarde gering is nu dergelijke stukken gemakkelijk te fabriceren zijn. Verweerder wijst er terecht op dat de gegevens vervat op het officieus vertaalde stuk niet overeenstemmen met het in de bestreden beslissing besproken attest van tewerkstelling van verzoekers vader *“Uit het eerste stuk blijkt dat verzoekers vader geboren is in 1336 (Afghaanse kalender), terwijl het nieuwe document gewag maakt van 1339. In de eerste versie begon hij aan zijn “missie” in 1360, in de tweede versie 1359. Bovendien maakt het nieuwe stuk geen melding van een uitgiftedatum en bevat het de vreemde vermelding “father occupation: death” terwijl verzoeker gewag maakte van het feit dat zijn vader nog leeft”*. Ook de foto’s kunnen de beweringen van verzoeker niet ondersteunen nu verzoekers vader merklijk jonger is in uniform en verzoekers vader op de recentere foto naast mannen in uniform staat maar zelf geen uniform draagt. Ten overvloede meent de Raad dat verzoeker niet verschoond kan worden waar hij opwerpt geen kennis te kunnen nemen van de eerder overgemaakte stukken omdat hij analfabeet is. Verzoeker is weliswaar

volgens zijn verklaringen in het begin van het middelbaar onderwijs gestopt met studeren doch iemand die tot zijn 13de naar school gaat kan niet zonder meer geacht worden analfabeet te zijn. Bovendien kon verzoeker zich tot derden wenden om de inhoud van zijn stukken te kennen.

3. Ten slotte kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij meent dat *“de bestreden beslissing stelt dat het merkwaardig is dat zijn familie pas twee jaar geleden problemen kreeg met de Taliban omwille van het werk van zijn vader”* en spreekt aldus zichzelf tegen *“omdat zijn vader pas in latere jaren een hogere rang kreeg”*. Immers verzoeker stelde dat zijn vader van bij het begin van Karzai's regering als commandant voor de geheime politie werkte. De toenadering van de taliban tot zijn vader is volgens hem hieraan te wijten. Hij voegde er zelfs nog aan toe dat president Karzai al bijna 9 of 10 jaar aan de macht is, waaruit kan worden afgeleid dat zijn vader als commandant al 9 of 10 jaar onder de regering van president Karzai werkt. Aldus is niet aannemelijk dat indien zijn vader jarenlang een dergelijke functie vervulde, verzoeker niet kan toelichten waarom hij zonder problemen kon functioneren, noch waarom hij plots wel zou bedreigd worden. Verzoekers opmerking over het verklikken is niet relevant nu niet aannemelijk is dat een persoon met een dergelijke hoge functie *überhaupt* onbekend is, noch waarom een persoon met een publieke functie, zij het in de veiligheidspolitie, algemeen onbekend zou moeten blijven. Evenmin is aannemelijk dat indien verzoekers vader bij de uitoefening van zijn functie problemen heeft, hierover geen overleg zou gepleegd worden binnen de diensten, te meer nu het de veiligheidsdiensten betreft. Verzoekers verklaringen zijn niet geloofwaardig en de bestreden beslissing heeft dan ook terecht besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader nog steeds tewerkgesteld was na zijn initiële opruststelling, noch dat hij persoonlijke problemen had met de taliban. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker van nabij betrokken geweest is met zijn vaders professionele activiteiten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen die daaruit zouden voortvloeien. Hierbij wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoekers verklaringen evenmin kunnen overtuigen nu het geweten is dat *“in de algemene context in Afghanistan (...) de Taliban over voldoende gemotiveerde vrijwilligers beschikken die bereid zijn deel te nemen aan hun strijd”* zodat *“weinig geloofwaardig dat de Taliban zoveel moeite zouden doen om verzoeker te rekruteren en te brainwashen, wanneer zij weten dat zijn vader in dienst is van de Afghaanse regering en de kans bestaat dat hij door zijn vader beïnvloed is en dus de Taliban niet genegen”*.

3.1.1. De Raad wijst hierbij ook op de vaste rechtspraak dat de verklaringen op zich kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het is niet de taak van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, *quod non*. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

3.1.2. Inzake verzoekers bemerkingen over de tolk tijdens het CGVS-verhoor dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.3. Het eerste middel is niet gegrond.

4. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

4.2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

4.3. Voorts dient te worden nagegaan of er in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn/haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

4.4. De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde "*Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"*", (update van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR '*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*' van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en

internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan. Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende fracties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

4.5. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK